

Barrevoetestraat 23

De Barrevoeter

De gevelsteen op de eerste verdieping tussen de balkons heeft een relatie met de straatnaam: *“Barrevoetestraat”*. Je ziet op de steen namelijk een monnik afgebeeld met blote voeten: *“Barrevoets”*. Zo komt de straat aan haar naam. Aanvankelijk heette het hier *“Barrevoetzusterenstege”* en is in de 15de eeuw ook nog eens sprake geweest van *“Slijksteeg”*. Je kan wel raden dat er toentertijd weinig sprake was van een bestrating zoals nu.

De naam Barrevoetzusterenstege komt van het klooster van de Barrevoetzusters dat hier vroeger heeft gestaan. Het klooster begon als het Claraklooster met een vroegste vermelding uit 1454. In dat jaar kregen de zusters van de pastoor van de Bavokerk toestemming voor een eigen kerk met kerkhof en een eigen priester. Op het kerkhof mochten behalve de zusters ook anderen worden begraven.

Het Claraklooster is later waarschijnlijk overgegaan naar de Zusters van Akersloot. Bij de opheffing van de geestelijke gemeenschappen

werden beiden niet genoemd, maar op deze plaats in de stad wel de gemeenschap van *“Barrevoetenzusters”*, die ook wel barrevoeters werden genoemd omdat dat de zuster altijd sandalen droegen. Dat was al gebruikelijk voor de zusters van het Claraklooster. Waarschijnlijk heeft de gemeenschap gedurende haar bestaan drie namen gehad: Claraklooster, zusters van Akersloot en Barrevoetenzusters.

Na het beleg van Haarlem van 1572 – 1573 was van het klooster alleen nog de kerk overgebleven. In 1662 ook dat niet meer en werd de laatste grond van het Sint Gangolfskerkhof aan de eigenaars van de omliggende gebouwen verkocht. Daarna was, behalve in de archieven, niets meer van het klooster terug te vinden. In 1889 werd toestemming verkregen om de straat Barrevoetestraat te noemen.

Opmerkelijk is dat het vanuit de historie duidelijk is dat het klooster een vrouwenklooster was. Dat hier een monnik, een man, als *“Barrevoeter”* staat afgebeeld is op zijn minst vreemd te noemen. Waarschijnlijk heeft de maker zich dat niet gerealiseerd en is gewoon van een man uitgegaan.

In Haarlem zijn in de middeleeuwen vele kloosters geweest, waaronder diverse kloosters alleen voor vrouwen. Het belangrijkste klooster was het klooster van de Sint Jansheeren. Ouder is het al in 1262 gestichte klooster op het Begijnhof waar voorname vrome vrouwen hun domicilie hadden. Zij waren in die tijd de meest vooruitstrevenden onder de vrouwen. Aan het eind van de 15de eeuw waren er in Haarlem tien vrouwen- en acht mannenkloosters. Met kapellen en kerken met torens en dakruiters waren zij onderdeel van de pracht die Haarlem in haar rijke tijd van toen uitstraalde. Jammer dat er van al die gebouwen niet wat meer is overgebleven.

Er is nog een oude spreuk: *“GA IN DE ORDE DER BARREVOETERS, DAN HEBT GIJ GEENE KOUSEN NODIG”*.

Bron: Noord Hollands Archief – Janskerk Haarlem 700 jaar